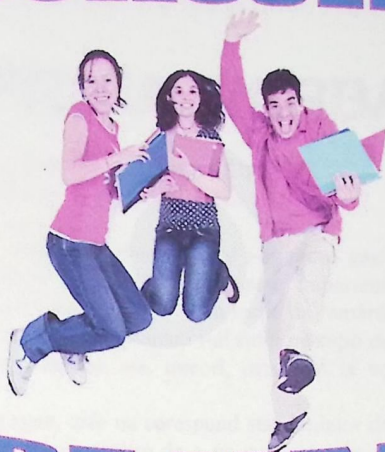

ADOLESCENȚI

PE VAL

Revista Catedrei de limba și literatura română

Liceul Teoretic "Grigore Tocilescu"

*Această mare e acoperită de adolescenți
care învață mersul pe valuri, în picioare,
mai rezemându-se cu brațul, de curenți,
mai sprijinindu-se de-o rază țeapănă, de soare.*

[...]

*Dar ei sunt zvelți și calmi, și simultan
au și deprins să meargă pe valuri, în picioare.*

Nichita Stănescu, *Adolescenți pe mare*

Mizil, 10.10.2014

PRIMA VERBA

DE CE O REVISTĂ A CATEDREI DE LIMBA ȘI LITERATURA ROMÂNĂ?

Este o întrebare la care s-ar putea găsi numeroase răspunsuri, dar pentru mine unul singur pare important: ne dă ocazia să ne cunoaștem dincolo de oficiala lecție de română care, oricât de plăcută ar fi sau oricât de apropiați i-ai simți pe copii de tine, impune limite, se derulează formal, are, uneori, catalogul la vedere ca o neiertătoare sabie a lui Damocles.

Aceste modeste pagini, care nu corespund standardelor de formă ale unei reviste moderne, corespund însă nevoii noastre de a ne cunoaște elevii și de a stabili cu ei o relație de comunicare dincolo de rigorile didacticei. Totodată ele devin liant între generații, astfel încât picii de la a V-a și uriașii de la liceu au un numitor comun, sunt cu toții aici, pe val... Și acest val ne-a luat și pe noi, profesorii, căci a fost o ocazie incredibilă de a fi o echipă, de a găsi împreună cele mai bune titluri, rubrici, de a selecta materiale, de a recrea o revistă numită cândva *Dragoste la prima vedere*, pe care acum o răsfoim cu nostalgie...

Mi-ar plăcea, dragă cititorule, să ai răbdarea de a descoperi *Adolescenți pe val* și să înțelegi de ce a fi dascăl este cea mai grea, dar și cea mai frumoasă profesie din lume.

Prof. Aura Eftimie

INVITAȚIE PE O PLANETĂ NUMITĂ ADOLESCENȚĂ

Cunosc bine planeta pe care v-o recomand... Trăiesc pe ea aproape jumătate din timpul meu diurn, iar noaptea, când navighez printre stelele interioare, tot la ea mă întorc. Planeta Adolescență... Cea mai ingrată, dar cea mai interesantă...

În fiecare dimineață pornesc motoarele și mă îndrept spre galaxia Școală, recapitulând mental ordinele stresante de la Comandamentul General, salutând în treacăt câțiva colegi ce se umflă în pene la bordul navetelor noi, moderne, semnalizând politicos câțiva veterani, ignorând asteroizii periculoși ce încearcă în zadar să mă distrugă, trimițând câteva raze calde către puținii amici pe care-i am aici. Dar... aceste câteva minute ce par o veșnicie sunt șterse pe loc din memoria mea imediat ce nava mea hârbuită intră pe orbita orbitoare a planetei de care vă spuneam. Cum arată ea? Unii ar caracteriza-o prozaic și dur ca pe o adunătură de lichele, alții le-ar spune sobru și desuet un grup de juni superficiali și aroganți, alții mai blânzi niște tineri cum am fost și noi. Așa par lucrurile când le privești grăbit și de la distanță de ani-lumină. Cum par de aproape? Cam așa... La adăpostul Catalogului-documentul ce-mi atestă calitatea de căpitan de zbor-pot să-i observ în liniște pe ciudații locuitori ai planetei. La intrarea în atmosfera densă a planetei sunt întâmpinată de un salut nici cald, nici rece, într-un limbaj nici articulat, nici irecognoscibil, venit din direcția unor figuri nici prea adormite, nici

prea treze, figuri susținute de corpuri nici prea drepte, nici prea cocoșate. După îndeplinirea acestui obositor, dar obligatoriu ritual, urmează testul tatonărilor. Brusc, ochii capătă priviri agere, cercetătoare, scanându-mă în căutarea unei posibile intenții de atac numite de ei extemporal sau ascultare. Îmi dau seama că i-aș surprinde într-un moment de criză, armamentul copiuță sau internet nefiind activat. Le arăt printr-un zâmbet că azi nu sunt într-o dispoziție ofensivă. Pentru cei mai mulți dintre ei ora noastră de contact se încheie aici, în minutul 1 și 23 de secunde. Nefiind agresivă, nu mai merită să se obosească printr-un strop de atenție. Cum? Și încă îi iubești? m-a întrebat odată cineva. Nu te simți ofensată? De ce nu le arăți cine-i cel mai puternic? De ce nu-i pui la respect? Din două motive, i-am spus. Unu: pentru că ei mimează cu dragălașenie atenția, dintr-un bun-simț rudimentar, dar dezarmant. E forma lor de iubire, iar eu nu intenționez să-mi bat joc de ea. Doi: îi iubesc. Îi iubesc cu disperarea părintelui dezamăgit de copilul lui, cu speranța păsării-mamă care continuă să creadă că puiul ei infirm va zbura, cu credința stămoșilor noștri că undeva, acolo, sus, Cineva îi iubește și îi va salva.

Dar o oră e o veșnicie și ea nu se oprește, totuși, aici. În fața lor încep să-mi decojesc ființa, oferindu-le fărâme din ceea ce ei nu știu că este sufletul meu. Le dau informații, dar, ca să nu fie seci, uscate, le înmoi în castronul cu suflet, sperând să le placă și să nu se înece cu ele. Miracol! Miracolul pentru care eu trăiesc: câțiva strigă Mai vreau, mai vreau! Cei adormiți nu-i aud, nu-i văd. Dar eu le aud stigătul interior, le simt foamea mistuitoare și simt că m-aș da eu pe mine hrană, numai să-i pot sătura, numai să-i pot împlini. Atunci timpul se oprește, spațiul dispare, suntem absorbiți într-o non-dimensiune, unde materia e doar un vis, vârsta nu s-a inventat și nicio diferență nu separă. Simțim că existăm nu prin văz, nu prin pipăit, nu prin auz, nu prin miros. Suntem pur și simplu vii. Doar suntem.

Clopoțelul ne readuce la irealitate, adormiții se înviorază brusc și fac primele mișcări de orientare rapidă spre chioșcul cu alimente sau spre fumaarul neoficial.

Nimeni nu știe că zâmbetul meu ascunde bucuria întâlnirii fericite cu câțiva locuitori minunați ai planetei... Nimeni nu știe că zâmbetul meu ascunde îngrijorare pentru ceilalți locuitori... cei goi, cei desculți, cei adormiți... Nimeni nu știe că sunt dependentă de planeta Adolescență...

Cu dragoste, de pe planeta Adolescență, **prof. Luminița Burlacu**, o vizitatoare pe jumătate rezidentă.

E TOAMNĂ...

E toamnă. Pentru unii înseamnă apropierea unui sfârșit, a unui sfârșit de an, de viață... Pentru mine e însă un alt început. Dumnezeu mi-a dăruit această bucurie, o bucurie incommensurabilă... de a mă bucura de toamnă!

Zgomote, lumină, candoare, zâmbete, o paletă de culori vii, în toate acestea și nu numai, regăsesc această bucurie a începutului sau poate continuării unui drum care nu e unul oarecare, ci e acel drum.

Mi-am dorit de mică să merg pe acest drum, am avut acea chemare care mă făcea unică în universul meu, un univers comun, poate uneori banal. În acest univers priveam

Adolescenți pe val

Revista Catedrei de limba și literatură română a Liceului Teoretic „Grigore Tocilescu”, 10.10.2014

cu respect și admirație pe omul care mi-a dezvăluit tainele lecturii, tainele scrisului, tainele înțelegerii unei imensități magice, care se deschide mai mult pentru cei aleși. El era unul dintre ei! Era o ființă blândă, uneori stranie. Nu știu de ce, dar avea ceva aparte, ceva care mă făcea să îl caut mereu și să îi pun alte și alte întrebări... Lumina lui s-a stins de mult, dar aura lui a rămas, au rămas roadele lui...eu sunt unul dintre ele.

Dar acum e toamnă și eu mă bucur de ea! Mă bucur că trăiesc, mă bucur de zâmbetele voastre, de tot...

BANCA ȘI FOTOLIUL

Prof. Adela Guțu

Acum îl văd cum scrie pe tablă, îl aud cum vorbește: când mai cumpătat, când mai pripit. Merge agil printre bănci, se oprește din mers, dar vorbește mereu, se mai uită în vreun caiet, apoi întreabă unde-i creta. Iar și-a luat cămașa aia albastră cu mâneci scurte și jeanșii negri. „George Bacovia nu este doar un poet simbolist, Nicolae Manolescu spune că, din perspectiva...”. Sunt cam obosit, că m-am uitat la *Champions League* ieri până după miezul nopții. Ce-mi mai arde mie acum de plumbul lui și de planurile alea interioare, sau exterioare...

Mai e o juma de oră până sună. Timpul curge ca ploaia din *La cuscră*, sau *Lacustră*, nu mai știu sigur, că nu ne-a scris pe tablă titlul și eu am ținut minte doar cum s-aude. Așa ne-a făcut și anul trecut când, parcă la *Moromeții*, ne zicea ceva despre o poiană a unui fierar și nu i-a scris numele pe tablă, că se grăbea, poiana lui Okan, parcă... Cred că era de origine turcească fierarul acela. Știu eu un fotbalist la *Galatasaray*, Okan (să fie vreun strămoș de-al lui care-a emigrat în Siliștea (Glumești?!)).

Iar se uită laser la mine. Trebuie să privesc gânditor, preocupat. De obicei merge schema, nu se ia de mine, dar acum parcă mă citește că-s pe alte coclauri cu gândul: „L., la ce te gândești?” Cum să-i spun că mi se amestecă gândul de la meciul de ieri noapte cu cel de la pizza și capucino-ul din pauză? Plus că vine și C., iubita mea, pe la mine în pauză.

-<<„Dormea întors amorul meu de plumb...” Comentează versul, L., dar acum, te rog!

-Dom' profesor, eu nu comentez, că sunt băiat educat, eu sunt de acord.

-Cu ce ești de acord, L.?

-Cu versul citat de Dvs., dom' profesor.>>

Zâmbește amar și mă lasă cu gândurile mele... extracurriculare.

Îmi vine acum în minte fotoliul meu preferat de acasă, în care stau și mă uit la *Master Chef* sau la *Nevastă pentru fiul meu* și la celelalte emisiuni preferate. Ce plăcut trece timpul... Nu te gândești la nimic... Nu întrebări, nu emoții, nu priviri iscoditoare. Doar tu și televizorul, care nu întreabă, nu pune note și te face chiar să adormi...

Chiar și-așa: mâine am la ce să mă gândesc în timpul orelor, după un prelungit program la televizor, din fotoliul meu preferat, iar ziua de școală va trece și mai repede...

Prof. Laurențiu Bădicioiu, dincolo de catedră

TRECUT, PREZENT ȘI VIITOR **ELEVII VORBESC**

IOANA GEAMBAȘU, clasa a XII-a A
Interviuri realizate de **prof. Adela Guțu**

1. Ce a însemnat pentru tine clasa I ? Ce îți amintești din această perioadă?

Consider clasa I începutul unei frumoase prietenii cu noutatea; privind retrospectiv, cred că am avut drept partener de drum curiozitatea, un companion care nu m-a părăsit până acum.

2. Care consideri că a fost impactul educației școlare asupra ta?

Oricât de tare m-ar deranja răspunsul- tip, cred că toată lumea enumeră aceleași trăsături. Însă, pe lângă evidentele consecințe intelectuale, aș dori să adaug traiul într-un colectiv, precum și cizelarea competențelor de ordin social.

3. Ne poți spune dacă te regăsești în ceva sau cineva cu care ai interacționat în tot acest timp?

Aș dori să generalizez această întrebare în „Cu cine te identifici din această lume?”. Toți posedăm trăsături comune altora, deci –cel puțin teoretic- toți ne regăsim în toți. Pot spune că îmi doresc să îmi asum toate valorile pe care le apreciez; la rândul meu, mi-aș dori să devin un model de urmat. Îmi doresc să devin cea mai completă variantă a mea.

4. Cum simți prezentul? În ce măsură te afectează finalul anilor de liceu?

Prezentul? Din punct de vedere al anului terminal, presant. Din punct de vedere general? Singurul lucru mai important e viitorul. Desigur, trebuie să planificăm, dar în același timp consider noțiunea de „obligatie” drept lacunară. Un lucru ce ar fi util de asimilat este exact asumarea răspunderii în orice situație.

5. În schimb, viitorul cum îți apare?

Liceul este doar o pregătire pentru viitor, așa cum prezentul e pentru viitor. Aleg însă ziua de astăzi zilei de mâine, săptămâna sau anul viitor fiind doar consecințe firești ale alegerilor făcute. Vreau să învăț să nu îmi fie teamă de eșec, ci să-l privesc drept o încercare de trecut și oportunitate de evoluție intelectuală și spirituală. Să devenim proprii noștri prieteni pe care să ne putem baza întotdeauna.

Drăgan Ioana Maria, clasa I

1. Cum vezi tu școala? Ți imaginezi să fie așa?

La început mi-a fost greu. Eram obișnuit mai mult cu joaca. Mie îmi place mult să mă joc. Părinții mei mi-au spus că școala este importantă pentru mine, ea mă ajută să mă fac mare. Acum îmi place mai mult la școală! Eu vreau să mă fac mare!

2. Ce ți place acum la școală?

Îmi place de domnul nostru învățător că vrea să ne facă mai buni și mai cuminți. Mai îmi place/îmi mai place că învăț multe lucruri noi care sunt sigur că îmi vor folosi când voi fi mare. Și chiar dacă sunt la școală tot mă joc, dar în pauze. Îmi plac mult pauzele.

3. Ți este dor de grădiniță?

Da. Îmi e dor de unii colegi cu care mă jucam, dar mă văd cu ei în oraș și ne jucăm acolo. Acolo nu stăteam în bănci și aveam mai mult loc de joacă. Doamna educatoare se juca mai mult cu noi, dar și domnul nostru se joacă cu noi. După ce învățăm ceva, ne jucăm.

CONFESIUNI DE CREDINȚĂ

PROFESORII RĂSPUND

DOAMNA PROFESOARĂ ELENA PAVEL

Ce v-a determinat să deveniți profesoară de limba franceză?

R. Limba franceză m-a sedus din momentul în care am început s-o studiez. M-a sedus prin poezia și muzicalitatea ei, ceea ce m-a ajutat să depășesc în scurt timp handicapul cu care venisem de la o școală de țară (unde studiasem doar limba rusă până în clasa a VIII-a. Apoi a existat profesoara de franceză din liceu care m-a ajutat să descopăr o limbă purtătoare de valori culturale inestimabile și căreia am vrut să-i demonstrez că voi intra la Universitatea din București, unde concurența era de 10 candidați pe un loc. Am știut atunci că voi deveni profesoară de franceză.

Cum ați defini meseria de profesor?

R. Ea rămâne o vocație care nu este dată oricui. Iar profesorul poate avea o influență deloc neglijabilă asupra vieții unui tânăr. Această profesie nu constă doar în transmiterea unor cunoștințe, există multe alte elemente care intervin: afectul, relația cu celălalt etc. – lucruri dificil de gestionat. Un profesor bun îl poate ajuta pe elev să-și descopere aptitudinile, talentele, poate orienta o carieră, ceea ce nu este puțin lucru. Este o profesie bogată în plan uman care îndeamnă să inovezi pentru a dezvolta practici mai performante.

Care este relația dumneavoastră cu elevii?

R. Pentru mine întâlnirea cu elevii este cu totul specială. Sala de clasă a fost și va rămâne pentru mine spațiul în care se înfăptuiește miracolul comuniunii. În afara acestui spațiu, strada, lumea ne ocupă total și vraja se destramă. Aș (mai) adăuga faptul că relația între elevi și profesor merge mult dincolo de relația strict pedagogică. O relație pozitivă, caldă,

Adolescenți pe val

Revista Catedrei de limba și literatura română a Liceului Teoretic „Grigore Tocilescu”, 10.10.2014

neconflictuală între profesor și elevi are impact asupra calității experienței școlare și asupra motivației lor școlare.

Am trăit cu elevii mei momente de maximă bucurie, de succese în competițiile școlare și am împărtășit în egală măsură micile accidente de parcurs sau momente de cumpănă datorate unor evenimente din familie.

Adolescentul are nevoie și își caută „modele”, persoane cărora vrea să le semene, cu care crede deja că împărtășește ceva, o trăsătură comună. El se identifică.

Dar, aș adăuga ca relația profesor-elevi este una asimetrică pentru că el se află singur în fața unui grup de elevi, a unei clase. Cel mai greu lucru pe care trebuie să-l reîncepi mereu este să găsești distanța vis-a-vis de elevi – suficient de atent, empatic, respectuos pentru a-i cunoaște și suficient de distanțat pentru a evita să fii prins într-un joc de iluzii din care să-ți fie imposibil să te mai desprinzi.

În cariera dumneavoastră ați nedreptățit vreun elev?

R. Poate că am făcut o eroare de apreciere unui elev sau chiar unei clase. E mai simplu să spui că ai revizuit poziția pentru a porni de la o bază corectă. Elevii sunt foarte atașați de ceea ce este corect și-apoi „On se grandit toujours en reconnaissant ses erreurs”.

Ce părere aveți despre generațiile actuale de elevi și despre preocupările lor?

R. Consider că în esența lor nu s-au schimbat foarte mult, în sensul că în marea lor majoritate sunt serioși și bine crescuți. Din nefericire, de câțiva ani vin serii mai puțin pregătite, elevi mai superficiali, mai demotivați, care vor să ardă etapele. Cauzele? Impostura care invadează scena politică în timp ce valorile autentice sunt marginalizate, faptul că li se oferă “modele” de reușită fulgurantă fără eforturi intelectuale.

Ce vă place cel mai mult în profesia dumneavoastră?

R. Materia pe care o predau, bineînțeles – limba franceză, iar de câțiva ani și limba latină și, nu în ultimul rând, contactul cu elevii. După cum puteți constata, această profesie crează dependență.

Cum considerați că trebuie să fie un elev-adolescent de azi – pragmatic sau visător?

R. Visăm la orice vârstă, prin urmare doresc ca elevii noștri să fie visători, dar să-și transpună visele în realitate.

Ce sfat aveți pentru elevii Liceului Teoretic „Grigore Tocilescu”?

R. Fiți toleranți și generoși cu ceilalți, dar exigenți cu voi înșivă. Păstrați-vă optimismul pentru că pesimismul este un lux pe care nu ni-l putem permite.

Realizat de Vasilcoiu Andra, clasa a XI-a B

Mică publicitate

	Suntem Carina și Maria Și vă oferim bucuria De-a cumpăra la un preț micuț Un lucru nostim și drăguț! www.casacumargele.ro	
		

„Dacă învățătorul are dragoste pentru profesia sa, el este un învățător bun. Dacă învățătorul are dragoste pentru profesie și pentru elevi, el este un învățător desăvârșit.” (Lev Tolstoi)

DOAMNA ÎNVĂȚĂTOARE ELENA BLĂGOI

Foarte mulți se întreabă de ce mi-am ales această meserie. Sincer? Nu cred că se putea altfel. Din copilărie am visat că voi fi învățătoare. La întrebarea: „Ce vrei să devii când vei fi mare?”, „învățătoare”, răspundeam eu. De ce? Pentru că mi-am iubit foarte mult învățătoarea (Pătrașcu Marta se numește și este pensionară, are 75 de ani și locuiește în localitatea Ploiești), îmi plăcea să fac ce făcea ea, mă fascina, o admiram din tot sufletul, doream să fiu ca ea. Mai târziu, dragostea pentru copii m-a făcut să-mi iubesc PROFESIA. Acum, spre sfârșitul meseriei, știu că nimic nu mi-ar fi adus atâtea satisfacții și bucurii. Elevii și părinții, care au apreciat și mai apreciază ceea ce eu mă străduiesc să fac, sunt motivul pentru care mi-e drag să fiu la catedră. Îmi place felul în care se bucură când suntem împreună, îmi iau zilnic de la ei energia, datorită lor reușesc să-mi păstrez sufletul de copil, să depășesc tot ceea ce viața mi-a oferit în toți acești ani.

Întotdeauna am susținut ideea că pentru această meserie trebuie să fii născut. „Rețeta” după care mi-am desfășurat activitatea a pornit din suflet. Iubesc această meserie și nu mi se pare grea pentru că o fac cu pasiune. În relația cu elevii am încercat să fiu apropiată de ei și îmi place să știu că elevii mei vin la școală cu zâmbetul pe buze, abia așteptând să înceapă orele de curs (mulți dintre ei mi-au mărturisit acest lucru). Vin și-mi povestesc ce fac părinții, bunicii, vecinii, aceasta însemnând că au încredere în mine. Să nu uităm că elevii sunt cei care dau sens profesiei noastre de dascăli, ei ne motivează munca investită.

Vreau să cred că mi-am însușit în toți acești 40 de ani de activitate cele zece calități ale unui mare DASCĂL, care nu au nimic de-a face cu gradele academice, cu intelectul sau cu cantitatea de cunoștințe pe care o posedă cineva.

1. Marii învățători sunt umili
2. Marii învățători sunt plini de răbdare
3. Marii învățători sunt amabili și respectuoși
4. Marii învățători sunt entuziaști
5. Marii învățători demonstrează, nu impun
6. Marii învățători învață de la propriii lor elevi
7. Marii învățători sunt optimiști; marii învățători surâd
8. Marii învățători își stimulează elevii
9. Marii învățători au așteptări mari
10. Marii învățători creează un mediu plin de căldură și le permit elevilor să și greșească

(Autor: Theresa A. Thomas; Traducere: Ecaterina Hanganu; Sursa: www.catholicEducation.org)

TALENTELE NOASTRE

CE ÎNSEAMNĂ SĂ ÎȚI IUBEȘTI ȚARA?
Dorinela Sava, clasa a X-a C

„Și ce ai putea să iubești”, se întreabă unii, când văd că locul în care trăiesc este același, obișnuitul loc în care s-au născut, în care trăim cu toții, românii. Românii, noi, frați care împărtășim același limbaj, aceeași inimă care bate în același timp, pulsând fiecare picătură a strămoșilor în același ritm, aceeași voce interioară care ne face să cântăm cu toții imnul pur al României.

Mă simt româncă mereu, indiferent unde m-aș duce, indiferent în ce limbă aș spune-o, tot româncă rămân, și tot ceea ce fac în viață depinde de acest sentiment, sentimentul mândriei pe care-l port în suflet în fiecare moment al vieții. Până acum, miresma acestui sentiment a fost emanată în toate locurile prin care am trecut, de toată lumea, care, fără să știe, a purtat în piept inima colorată în roșu, galben și albastru.

Eu sunt mândră că sunt româncă și port în suflet o mare încredere că într-o zi nimeni nu va mai părăsi țara și se vor întoarce înapoi și cei care au plecat mai demult.

Și, chiar dacă unii pleacă în partea cealaltă a lumii, sentimentul românesc îi urmărește toată viața, neschimbându-le firea și caracterul. Cu toții ar trebui să strigăm: „Suntem români!”, astfel ca strigătul a milioane de oameni înrudiți să provoace o mare unire a oamenilor, a românilor.

Când ajung în fața oglinzii, mă întreb dacă nu cumva am fost făcuți să trăim aici cu un scop. De ce nu ne-am născut în altă țară? De ce? Totul în viață are un sens. Locurile acestea, ale noastre, sunt magnifice, astfel încât câteodată am impresia că Mama Natură ne cheamă să ne așezăm pe pământul acesta din care ne tragem și care într-o bună zi ne va chema înapoi. Este superb!

Român, român, român! Din partea mea, totul în viața asta ne este dat doar prin faptul că suntem români și că avem ambiția aceasta de a face totul posibil, pentru că imposibilul este imposibil și ceea ce suntem ne este scris...

UMBRA
Sabina Burlacu, clasa a IV-a, (iunie 2014)

Măinile îmi alunecă căutând ceva ce nu pot găsi. 0020. Știu că e a mea, dar în sufletul meu se zbate ca o pasăre în colivie speranța de a fi o reflexie a mea, a inimii mele. Umbra! Ea e granița dintre adevăr și imaginație. Cu ajutorul umbrei poți fi cine vrei, chiar dacă știi că e o masca a ta. De fapt, umbra e fantoma noastră. După ce murim ea încă bântuie în amintirile celor dragi. Ea e născută din lumina soarelui, din razele palide ale lunii, din speranțele noastre. Te uiți la umbră și te înfiori. Ea e personalitatea ta! Poate fi o umbră ce întinde mâinile cerând îndurare spre abisul întunecat al cerului, sau poate fi o umbră gingașă ce mângâie iarba vieții. Nu vei fi

Adolescenți pe val

Revista Catedrei de limba și literatură română a Liceului Teoretic „Grigore Tocilescu”, 10.10.2014

niciodată singur. Umbra ești tu. Ea nu te va părăsi niciodată. Fără umbră, inima ta e ca vârful unei stânci golașe.

În umbră sălășluiesc tristețea, dragostea, fericirea. E ca o floare albă de cireș ce alunecă lin pe pleoapele ochilor tăi adormindu-te și însoțindu-te până și în vis. Umbra e ca o amintire din reflexe argintii ce crește odată cu tine. Măinile umbrei tale pot atinge cerul, pot îmbrățișa soarele. Umbra ta poate dansa ușoară ca un fulg pe curcubeu, poate strânge în palme pulberea stelelor. Umbra e ca o perdea ce acoperă cerul întunecat al dezamăgirilor și lasă să pătrundă în camera întunecată a singurătății soarele jucăuș al plăcerii. Umbra te va însoți mereu, așa cum te însoțește dragostea față de cei dragi. Umbra e reflexia celor ce am fost înainte să ne naștem!

COPILĂRIE

Andrei Proșcan, cls.a IX-a C

Copilăria este un dar de la Dumnezeu, o purtăm în noi toată viața. Copilăria este și în oamenii mari pentru că tata și mama au tată și mamă și chiar și bunici. Dumnezeu te lasă pe pământ, iar când te întorci în cer, te întorci adult poate pentru că acolo e nevoie de oameni mari. Așa e viața, așa se întâmplă cu fiecare.

Acum câteva zile tataie al meu s-a dus, s-a dus acolo de unde probabil a și venit. Atunci când a murit, privindu-l, mi-am dat seama cât de nedreaptă este despărțirea, dar mi-am mai dat seama că o parte din copilăria mea e în el. Am fost lângă el în ultimii lui ani ai vieții, l-am auzit vorbind, suferind și chiar plângând în unele momente când, probabil, se gândea și el la copilăria lui. Boala pe care a avut-o l-a îndepărtat de străzi, umblet, de grădina lui, de copacii lui și de toate lucrurile pe care le-a îndrăgit și le-a mângâiat în viața lui, dar nu l-a depărtat de copilăria lui în care, de multe ori, observam cum în tăcere se furișă. În acele momente închidea ochii, rostea nume și zâmbea. Cred că atunci era cu copilăria lui. În aceste zile, când îl priveam stând ca atunci când se ducea în copilăria lui și multă lume a venit să-i aducă flori și să-i aprindă o lumânare, am auzit multe vorbe frumoase despre el.

Sunt mândru de tataie al meu și aș vrea să-i semăn foarte mult. Când sunt în curtea lui, în grădina lui, mă uit la pomii puși de el, la tot ce mâinile lui au făcut și mângâiat și mă doare foarte mult că el nu mai este, dar sunt mândru că sunt parte din el. Bunicul meu drag va rămâne în inima și sufletul meu pentru totdeauna!

CE ESTE OARE IUBIREA?

Ionela Iordache, XC

Și eu, și tu, până și el și-a pus această întrebare. El, omul iubit, omul ce trăiește cea mai frumoasă viață și cea mai frumoasă poveste de dragoste. Cel ce e liniștit, are familie și nu are griji. E o întrebare universală. Crezi că ești în stare să găsești răspunsul? Dacă îl găsești, crezi că ești în stare să-l descifrezi, să știi cum să-l prețuiești? Unii consideră că iubirea este o idee înaltă, un ideal îndepărtat, deasupra puterilor noastre de a-l dobândi. Acești oameni fac parte din categoria celor care au renunțat să mai caute răspunsul. Iubirea nu e o destinație. E un mod de a trăi!!! Iubirea se naște chiar din inima

Adolescenți pe val

Revista Catedrei de limba și literatură română a Liceului Teoretic „Grigore Tocilescu”, 10.10.2014

omului. Am fost creați ca să iubim, este ingredientul necesar pentru a putea vindeca lumea, schimba vieți și realiza visuri. Noi niciodată nu am fost singuri și nu vom fi, pentru că Cineva, de acolo de Sus, ne iubește și ne ocrotește !

În aceste rânduri este pusă fiecare părticică din inima mea de adolescentă naivă , dar în același timp destul de matură: cred că oamenii nu mai știu ce e iubirea, nu știu că iubirea își are originea în suferință și oricât de mult am dori să trăim numai în iubire, este absolut imposibil, întrucât fără suferință, aceasta niciodată nu-și va arăta miraculosul spectru.

Eu am căutat dragostea printre oameni, dar n-am găsit-o, nici măcar o urmă. Lumea are prejudecăți, reguli, de aceea nu dobândesc dragostea adevărată. Fugim de tot și de toate, fugim de iubire, dar ne-o dorim. Această teamă ne este cunoscută din adolescență: de ce le e greu părinților să accepte că micuții lor au crescut și să accepte marea lor iubire? Toți din familie își dau cu presupusul și iubirea adolescentului devine doar un subiect de o mică șuetă la ora de băut cafea. Apar comentariile și ironiile... off... Din cauza aceasta nu mai știm ce e iubirea și n-o mai căutam de rușine și de frică . Adolescenții au nevoie să fie lăsați să iubească ! În felul lor! Acum, nouă ni se pare că totul capătă sens. De ce adolescenții gândesc atât de intens? De ce în mintea lor dragostea seamănă mai mult cu ura decât cu prietenia ? De ce complicăm atât de mult lucrurile ?

Îmi doresc atât de mult să cresc, să fiu și eu „cu capul pe umeri”, să nu mai visez și să nu-mi pese de cuvintele grele, răutățile și caracterele unora. Acum vreau doar să stau singură în colțul meu, să citesc, să mă gândesc, iar timpul să treacă foarte ușor, greu. Cum să fii fericit dacă nu mai poți să te joci, să te bucuri, să mulțumești? Dar de ce nu mai putem? Pentru că nu ne mai deschidem ușile inimilor și nu mai ascultăm mesajele lui Dumnezeu.

Uneori vreau ca „mâine” să nu mai vină. Ce rost ar mai avea? Nu se schimbă nimic. Mergem înainte precum niște roboți care nu mai au sentimente.

Însă am găsit ceea ce îmi trebuie să continui drumul: nu-mi este rușine de ceea ce sunt, iubesc cu toata ființa mea și sunt propriul meu motiv de a zâmbi !

SELENE

Adrian Manolache, clasa a IX- a C

Pe cerul nopții ura tu ți-o așterni

Meschină răutate, la tine tu mă chemi.

În ceața groasă, deasă, privirea-ți este ștersă,

Conturul tău nedeslușit asupra-mi el cedează.

Vacarmul nopții perfid înnebunește

Și crivățu-mpietrit încet se domolește.

Cu o răzbunare nordică în față tu te-arunci

Pe pătura de iarbă, în pietrele adânci.

Dar nu ascuți, dezlănțui doar furtuni

În mâinile de demon tristețile-ți aduni.

Ucizi cum nu se poate suflarea din văzduh

Ca un condor violaceu ce-ofere al său duh.

Adolescenți pe val

Revista Catedrei de limba și literatură română a Liceului Teoretic „Grigore Tocilescu”, 10.10.2014

Deodată străpunsă de sulița dreptății
Veninul neîncetat ți-arunci asupra vieții
Trufia ta te cheamă dându-ți putere să lupți și să continui
Încearcă să te-mpotrivești în fața zeilor pecetluindu-i.

Și totuși mintea-ți posedată
Sinucigașa-ți fire alege ori moarte... ori viață.
Decizia-i nedreaptă, sucești cuțitu-n rană.
Privirea-ți sângerață se tânguie orfană.

O, tu, Selene trandafir-ți mintea!
Ce cale strămtă ai ales, mânjită-acum ai fața!
La Hades tu te-ai dus întunecând cărarea
Gândește-te, de-acum cine o să-mi lumineze calea?!

GÂNDURI DIN VACANȚĂ

JURNAL DE BASARABIA
Rebecca Avram, cls. a VIII-a

O zi frumoasă de vară în care gândurile mă poartă spre meleagurile frumoasei Basarabii. În mintea mea se înfiripă mii de întrebări cu privire la ceea ce voi întâlni și trăi alături de noii prieteni.

Uite așa se apropie cu pași repezi ziua plecării, o zi însoțită în care soarele ne mângâie cu razele sale chipurile pline de fericire și emoție. La plecare am avut surpriza plăcută de a întâlni persoane cunoscute, iar ceilalți prahoveni mi s-au părut prietenoși și comunicativi. Chiar dacă drumul a fost lung, râsetele și veselia noastră au făcut ca timpul să zboare repede. La prima vedere tabăra părea un loc liniștit și primitor ai cărei pereți au fost treziți de vocile noastre. Prima zi de tabăra a început cu înviorarea de dimineață urmată de o competiție sportivă. După aceea am vizitat împrejurimile și am cunoscut ceilalți copii din Iași, Botoșani, Bender, Tighina și Vrancea. În urma unor îndrumări, am aflat că alături de copii vrânceni trebuia să formăm o echipă al cărui nume am convenit să fie **Minionii**. Cea de-a doua zi a fost deschisă cu un concurs pe plajă în urma căruia am ieșit biruitori, sărbătorind câștigul printr-o bătaie cu apă pe malul Nistrului. Seara, imaginația și lucrul în echipă ne-au fost testate printr-o scenetă amuzantă, în cadrul căreia am adus un zâmbet pe buzele spectatorilor.

O nouă zi a început cu o scurtă bălăceala la un bazin din apropierea taberei și a luat sfârșit cu o prezentare de modă unde eu și Sebi, coechipierul meu prahovean, am câștigat locul întâi, încântând privirile juriului. În următoarea zi am participat la un concurs de construit castele de nisip în cadrul căruia priceperea și imaginația noastră s-au remarcat din nou, ocupând locul fruntaș. Tematica serii a fost dansul, iar noi ne-am lăsat purtați de vraja sa. Dimineața a fost deschisă cu o competiție sportivă în timpul căreia

Adolescenți pe val

Revista Catedrei de limba și literatură română a Liceului Teoretic „Grigore Tocilescu”, 10.10.2014

ne-am accidentat iar ziua a continuat cu un plus de energie, neavând de făcut nimic. Distracția din ziua de duminică a început cu un meci amical de fotbal, fiind continuată cu o baie copioasă în Nistru. Seara, atmosfera a fost înveselită de poeziile și glumele noastre care au prins contur prin zâmbetul privitorilor. În penultima zi am avut privilegiul de a vizita locuri importante din Chișinău precum **Muzeul de Istorie al Moldovei** și ciocolateria **Bucuria**, unde aromele au format un întreg curcubeu pe cerul gurii. Seara a urmat un concurs de muzică unde am auzit voci minunate. În ultima zi ne-am plimbat cu vaporul pe Nistru, apoi bucurându-ne de ultima noastră bălăceala împreună. Pe seară a avut loc un concurs de Miss și Mister, după care ochii au fost ațintiți către frumosul foc de tabără. Ultima noapte am petrecut-o împreună vorbind și glumind până târziu.

Dimineața ne-am luat cu părere de rău rămas-bun atât de la toți prietenii întâlniți aici cât și de la locurile minunate, luând cu noi în suflet o bucățică din frumoasa Basarabie.

În aceste ultime rânduri aș dori să mulțumesc din suflet doamnei mele de matematică care m-a îndrumat spre această tabără și domnului profesor Bădicioiu, care a fost un ghid minunat.

NE MÂNDRIM CU:

Ștefan Ene, cls. a VIII-a, mențiune, etapa județeană a Olimpiadei de limbă, comunicare și literatură română „George Călinescu”. Premiul al III-lea la Concursul „Cultură și spiritualitate”
(Profesor Eftimie Aura)

Lavinia Tache, cls. a XI-a D, premiul al III-lea, etapa județeană a Olimpiadei de Limba și literatură română.
(Profesor Eftimie Aura)

Alexandra Niță, cls. a XII-a C, premiul al II-lea, etapa județeană a Olimpiadei de limbă și literatură română
(Profesor Eftimie Aura)

De asemenea, ne mândrim cu absolvenții claselor a VIII-a și XII-a, care au promovat 100% examenul de Bacalaureat și cel de Evaluare Națională, pregătiți de profesorii: Eftimie Aura (cls. a VIII-a și cls. a XII-a C), Bădicioiu Laurențiu (cls. a XII-a A), Guțu Adela (cls. a XII-a B). Dorim **SUCCES** și elevilor din clasele terminale din acest an școlar, cărora le reamintim că **ÎNVĂȚATUL TEMEINIC** și **PERSEVERENȚA** sunt cheia unor rezultate foarte bune.

Adolescenți pe val

Revista Catedrei de limba și literatură română a Liceului Teoretic „Grigore Tocilescu”, 10.10.2014

PLANIFICAREA ACTIVITĂȚILOR CATEDREI DE LIMBA ȘI LITERATURA ROMÂNĂ, ÎN SEMESTRUL I, ANUL ȘCOLAR 2014-2015

VĂ INVITĂM CU DRAG ȘI AȘTEPTĂM PROPUNERI DE REALIZARE A ACESTOR ACTIVITĂȚI!!!

- ▶ Amenajarea Cabinetului de limba și literatură română , 17 septembrie-10 octombrie 2014 (responsabili toți profesorii din cadrul Catedrei).
- ▶ Participarea la **Serbările toamnei** și la festivitatea de premiere a câștigătorilor Concursului național de creație „Agatha Grigorescu Bacovia”, 3-5 octombrie 2014, în colaborare cu Primăria orașului Mizil (responsabili toți profesorii din cadrul Catedrei)
- ▶ Cercul de limba și literatură română , 21.10.2014 (responsabili: profesorii din cadrul Catedrei).
- ▶ **Pe urmele lui Sadoveanu**, excursie tematică în Moldova, 7-9 noiembrie 2014 și Cerc de lectură închinat scriitorului, pe 5 noiembrie 2014, în colaborare cu Biblioteca orașului Mizil (Profesor responsabil: Aura Eftimie).
- ▶ **Lecții deschise la Limba latină**, cls. a XI-a C. (Profesor Pavel Elena) și la Limba și literatură română, cls. a X-a D. (Profesor Adela Guțu), noiembrie 2014.
- ▶ **Clubul de dezbateri**, selecția și stabilirea activităților, 11 noiembrie 2014. (Profesor responsabil: Laurențiu Bădicioiu)
- ▶ **Nichita Stănescu, marele ploieștean**, 13 decembrie 2014. (Profesori responsabili: Aura Eftimie și Laurențiu Bădicioiu)
- ▶ **Numai poetul ca păsări ce zboară...**, proiecții și dezbateri dedicate lui Eminescu, 15 ianuarie 2015 (Profesori responsabili: Elena Pavel și Luminița Burlacu).
- ▶ **Participarea la Festivalul internațional „Romeo și Julieta la Mizil”**, ianuarie 2015. (Profesori responsabili: Aura Eftimie și Laurențiu Bădicioiu)

PROPUNERILE PROFESORILOR PENTRU SEMESTRUL AL II-LEA:

- ▶ **Poezie și destin**, 120 de ani de la nașterea Agathe Grigorescu Bacovia. (Profesori responsabili: Adela Guțu și Laurențiu Bădicioiu), 8 martie 2015.
- ▶ **Jorj de la Mizil**, 140 de ani de la nașterea lui George Ranetti, (Profesor responsabil: Laurențiu Bădicioiu), 2 mai 2015.
- ▶ **Lecții deschise la clasa a VII-a** (Profesor responsabil: Luminița Burlacu) și la clasa a XII-a C (Profesor responsabil: Laurențiu Bădicioiu), martie și aprilie 2015.

Așteptăm propunerile voastre pentru alte activități în semestrul al II-lea!!! Ele pot fi prezentate profesorului de la clasă sau le puteți aduce la CDI, în timpul programului profesorilor responsabili, Aura Eftimie, Adela Guțu și Laurențiu Bădicioiu. În rest... succes la testele, tezele și simulările care vor urma!

Profesor Aura Eftimie

TEXTUL LITERAR VS. TEXTUL NONLITERAR

Distingerea textului literar de textul nonliterar se realizează în funcție de cele patru categorii fundamentale ale literaturii / condiții ale „literarității” (cf. Heinrich F. Plett): mimesis, expresivitatea, receptivitatea și retorica. Textul literar presupune apelul la ficțiune și la viziunea autorului asupra lumii (imagini sau reprezentare a lumii în plan artistic sau filozofic, mod de a vedea sau de a concepe lucrurile, percepere prin spirit). Textul nonliterar este o scriere de un autor care nu se implică afectiv în transmiterea mesajului. Textul are un caracter obiectiv.

Lecția despre cub

Nichita Hristea Stănescu

Se ia o bucată de piatră
se cioplește cu o dală de sânge,
se lustruiește cu ochiul lui Homer,
se răzuiește cu raze
până cubul iese perfect.
După aceea se sărută de nenumărate ori
cubul
cu gura ta, cu gura altora
și mai ales cu gura infantei.
După aceea se ia un ciocan
și brusc se fărâmă un colț de-al cubului.
Toți, dar absolut toți zice-vor :
-Ce cub perfect ar fi fost acesta
de n-ar fi avut un colț sfârâmat!

Din volumul „Opere imperfecte”(1979)

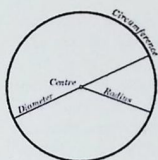
Cubul sau hexaedrul este un poliedru limitat de șase fețe de formă pătrată. Cubul este paralelipipedul dreptunghic cu toate muchiile egale. Fețele unui cub au formă de pătrat și sunt congruente, iar aria oricărei fețe este egală cu pătratul laturii ($Ab=l^2$); figura are șase fețe congruente, deci aria totală este 6 ori pătratul laturii ($At=6l^2$). Volumul este latura la puterea a treia ($V=l^3$), de unde vine și denumirea puterii a treia a oricărui număr drept „cubul” aceluia număr.

Lecția despre cerc

Nichita Hristea Stănescu

Se desenează pe nisip un cerc
după care se taie în două,
cu același băț de alun se taie în două.
După aceea se cade în genunchi,
după aceea se cade în brânci.
După aceea se izbește cu fruntea nisipul
și i se cere iertare cercului.
Atât.

Din volumul „Opere imperfecte”(1979)

În geometria euclidiană, cercul este mulțimea tuturor punctelor din plan, egal depărtate de un punct fix numit centru.

Distanța comună este denumită, de obicei, raza cercului. Cercurile sunt curbe simple închise, care separă astfel planul în două regiuni, interior și exterior. Un cerc este un caz particular de elipsă, în care lungimile axelor sunt egale (și deci cele două focare se confundă). Astfel, cercurile sunt, ca și elipsele, conice; mai precis sunt secțiuni ale unui con circular drept cu un plan perpendicular pe axa acestuia.

(Sursa: Wikipedia)

Adolescenți pe val

Revista Catedrei de limba și literatură română a Liceului Teoretic „Grigore Tocilescu”, 10.10.2014

RETROSPECTIVA FESTIVALULUI

Acad. NICOLAE DABIJA

Mizilul a fost timp de câteva zile capitala Poeziei românești. Nichita Stănescu spuse cu o ocazie: „În materie de poezie România este un mare imperiu”. Mizilul e o urbe care face parte din acest imperiu și l-aș numi în context un oraș imperial. Concluzia mea e: dacă fiecare localitate din Țară, indiferent de dimensiune, ar avea câte un Laurențiu BĂDICIOIU și câte un Victor MINEA, sau un primar ca Emil PROȘCAN, România ar avea vreo 10 000 de festivaluri de poezie. Din păcate pe acestea din urmă le poți număra pe degete.

Acad. SOLOMON MARCUS

Festivalul de la Mizil, în Zona lui Caragiale, se cuvine a deveni o Zi a Humorului, în care să trecem în revistă starea humorului în România actuală. Humorul în educație și în viață este ca sarea în bucate. Fără humor, viața e searbădă. Felicitări Mizilului, pentru contribuția sa la Salvarea Humorului!

Prof.univ.dr.ing. ECATERINA ANDRONESCU

Aici este o întâmplare pe care n-ai cum s-o uiți vreodată. Este prima dată când vin și, dacă o să mă mai invitați și, chiar dacă nu o să mă mai invitați, eu vă promit că o să recidivez pentru că realmente ceea ce se întâmplă aici, la Mizil, este aproape un miracol. Eu cred că, cu asemenea evenimente, ca acesta din acest liceu noi reușim să ne arătăm identitatea și cred că lucrul acesta avem datoria să-l facem și să-l multiplicăm în toate școlile.

Prof. HORIA TOMA, inspector școlar general
Dragilor mei colegi de la Liceul Teoretic „Grigore Tocilescu” din Mizil le adresez sincerele mele mulțumiri pentru festivalul cu care onorează județul nostru și pentru contribuția lor consistentă la prestigiul învățământului din județul nostru. Am participat la ultimele ediții și i-am urmărit pe toți cei care vin cu asiduitate aici. I-am urmărit și admirat întru tot ceea ce au făcut. Atât distinșii noștri oaspeți din Basarabia, cât și distinșii oaspeți de la București, de pe tot cuprinsul țării. Îi mulțumesc vechiului meu prieten, domnul director Victor Minea și-i urez și lui Laurențiu Bădicioiu să le țină Dumnezeu obiceiul.

Prof. GHEORGHE MATEI

Ca absolvent al acestui prestigios liceu, mă bucur că am putut sprijini la început și participa mai apoi mereu la această „întâmplare” care, apărută ca o timidă dar îndrăzneală încercare nu cu mult deasupra unei „serbări școlare”, a devenit, iată, în doar șase ani, o autentică și de substanță manifestare culturală.

Plecăciuni ilustrelor personalități care au onorat cu prezența domniilor lor cea de-a VI-a ediție a Festivalului internațional (de acum) al umorului: „Romeo și Julieta la Mizil”.

Felicitări inimoșilor și stăruitorilor organizatori !

Prof. Drd. MIHAI MORAR,

inspector de specialitate, ISJPH

Festivalul de la Mizil-de acum cu o istorie clară-s-a impus în peisajul românesc al festivalurilor de creație, al concursurilor cu o largă deschidere națională și internațională. Deși poezia are preponderență în ceea ce privește cantitatea creațiilor, consider câștigată epigrama, în contextul literar actual. Participarea unor nume sonore ale culturii românești, atât la jurizare, cât și ca invitați, încadrează acest festival în categoria grea a evenimentelor de acest gen la nivelul județului Prahova, cât și la nivel național.

Felicităm organizatorii, gazde primitoare din toate punctele de vedere !

GEORGE STANCA, scriitor

Un festival de dimensiuni naționale, cu premianți „proaspeți”. Un succes real, un progres uriaș pentru dinamica literaturii în mers. [...]

Da, Mizil!, un loc de poștie, un „menzil” unde se schimbă caii poeziei, unde călătorul ia o cafea și-un mizilie și-un catren sau o metaforă ca frișcă ...O oază culturală și loc de repaus pentru a continua lupta, călătoria... Un colac de salvare, chiar dacă insuficient, desigur musai necesar. Plouă cu poezi și poezie la Mizil. Nu credeam că pe decadența asta generală, funerară de-a dreptul a Patriei, neamului, limbii, Poezia mai poate subzista. Dar, se pare, m-am înșelat.

SORIN PREDĂ, jurnalist

Într-o dimineață de iarnă, la Mizil, la cel mai tare concurs de umor din țară.

Mă bucur că am ajuns la Mizil, într-o zi înclădată de ianuarie. Mă bucur că nu m-am lăsat dus de amăgirile unor prejudecăți care îmi spuneau că Mizilul nu poate fi celebru decât prin aromele oțetului local și veșnica întârziere a trenurilor - un trist omagiu feroviar adus celor 175 de minute hoinărite cândva de Geo Bogza în jurul gării și retur. Fără farlăstăcuri, ifose sau alte aere închipuite, Mizilul a strâns la un loc, pentru câteva ceasuri, oameni simpli și academicieni, smeriți autori de epigrame și scriitori consacrați, precum Corneliu Leu, George Stanca sau Dan Mircea Cipariu.

Într-o lume bântuită de însingurări și ură, cel mai frumos și minunat lucru este ca, măcar o dată pe an, preț de câteva ore, să le oferi omenilor șansa de a zâmbi împreună.

În loc de încheiere...

„Inger
și demon”
de Mihai Eminescu

Mădălina
KMC

Adolescenți pe val

Revista Catedrei de limba și literatura română a Liceului Teoretic „Grigore Tocilescu”, 10.10.2014

COLECTIVUL DE REDACȚIE

PROFESORII:

Bădicioiu Laurențiu, redactor-coordonator
Eftimie Aura
Guțu Adela
Burlacu Luminița

ELEVII:

Sava Carina, clasa a V-a
Avram Rebecca, clasa a VIII-a
Mîndreanu Daniel, clasa a X-a D
Stanciu Nora, clasa a X-a D
Vasilcoiu Andra, clasa a XI-a B
Matache Miruna, clasa a XI-a C
Petre Cătălina, clasa a XI-a C
Miroslav Dorina, clasa a XII-a C

Revista a fost realizată cu ajutorul Centrului de Documentare și Informare al școlii.

Mulțumim conducerii liceului pentru sprijin și înțelegere!

